

РЕШЕНИЕ

№ 18961

гр. София, 06.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4313** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Л. Х. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Сирия, чрез адв. Е. С., [населено място], [улица], срещу Решение № 4990/27.03.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 78, ал. 5, във вр. с чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, е бил отнет предоставеният му с Решение № 1320/04.03.2015 г. статут на бежанец.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Наведени са доводи, че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Твърди се, че Държавна агенция за национална сигурност (ДАНС) не е инициатор на производството по отнемане на закрилата. Счита, че обвързващата компетентност между административния орган и ДАНС касае само приложението на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, а обжалваното Решение № 4990 / 27.03.2024 г. е издадено на друго основание.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата като моли съда да отмени оспореното решение. Излага доводи, че жалбоподателят не представлява заплаха за националната сигурност, както е видно от писмените доказателства по

преписката. В хода на съдебното производство преводът от и на арабски език е осъществен от преводача Е. М..

Ответникът по жалбата- Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, чрез юрисконсулт К. оспорва жалбата. Сочил, че при постановяване на решението административният орган е длъжен да се съобрази с мотивираното становище на ДАНС при условията на обвързана компетентност. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди като правилен и законосъобразен оспорения административен акт.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в производството. Административен Съд София – град, I отделение, 45-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, със становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 1320/04.03.2015 г., издадено от Председателя на ДАБ на МС, на Л. Х. М. е предоставен статут на бежанец. С Докладна записка рег. № УП-11640/31.01.2024 г., изготвена от Директор на дирекция КППЗ до Председател на ДАБ при МС на основание чл. 78, ал. 1 вр. чл. 12, ал. 1 от ЗУБ е отправено предложение за образуване на производство за отнемане на предоставената международна закрила на Л. Х. М., а именно да бъде отнет предоставеният му статут на бежанец, поради постъпила информация от ДАНС и посоченото в нея, че за лицето се предполага, че е извършило тежко престъпление. В предложението е посочено, че са налице нови данни за правния статус на лицето, относими към производството за отнемане на предоставената му международна закрила, съобразно разпоредбите на чл. 17, ал. 3 във вр. с чл. 12, ал. 1 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7 от ЗУБ.

В хода на процедурата от страна на МВР Дирекция „Миграция“ с писмо вх. № В – 04-100/21.02.2024 г., са предоставени данни за последно известен адрес на пребиваване, находящ се в [населено място], на [улица], както и че лицето не е настанено в специален дом за временно настаняване. На чуждия гражданин е изпратено писмо с рег. № УП 11640/19.02.2024 г., с което административният орган го уведомява за образуването на производство, причините за неговото образуване, включително дата и място, на които следва да се яви за провеждане на интервю, съгласно нормата на чл. 78, ал. 2 от ЗУБ. Със същото това писмо, чужденецът е уведомен, че при невъзможност да присъства лично на предстоящото интервю, разполага с възможността да отправи писмено възражение в срок до датата на провеждане на интервюта на основание чл. 78, ал. 3 от ЗУБ. На определената дата за провеждане на интервю чужденецът се е явил като е изложил възраженията си срещу откритата процедура по отнемането на статута му на бежанец. От страна на ДАНС във връзка с отправеното запитване от ДАБ при МС е изпратено писмено становище с писмо с рег. № УП11640/12.03.2024 г., съгласно което ДАНС не възражава да бъдат предприети действия по отнемане международната закрила на Л. Х. М..

В ДАБ при МС е постъпило и становище с рег. № УП 11640/18.03.2024 г. (л. 25 от делото) от старши експерт в отдел ПМЗ- Враждебна“, РПЦ- София, в което се предлага хуманитарният статут на Л. Х. М. да бъде отнет. Според посоченото в това становище извършеното от М. тежко престъпление попада в хипотезата на чл. 17, ал. 4, във вр. с чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ.

След като е преценил събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на ДАБ при МС е намерил, че са налице

материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ, за отнемане на предоставения на Л. Х. М. статут на бежанец. Издадено е Решение № 4990/27.03.2024 г. на Председател на ДАБ при МС, с което е отнет статутът на бежанец на Л. Х. М., предоставен му с Решение № 1320/04.03.2015 г. на Председател на ДАБ при МС. В решението административният орган се е позовал на писмени становища на ДАНС от 23.01.2024 г. и 12.03.2024 г., съобразно които в агенцията е постъпила информация, че съществуват сериозни основания да се счита, че лицето е извършило тежко престъпление и са налице основания за отнемане предоставената му в Република България международна закрила. Прието е, че са налице предпоставките за отнемане на предоставения на Л. Х. М. бежански статут на основание чл. 17, ал. 3, вр. чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ.

По делото от ДАНС са представени писмените доказателства относно това, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност на Република България, обособени в класифициран том.

От ответника са представени три броя справки относно Сирийска Арабска Република, изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, а именно справка с вх. № ЦУ-1849/27.08.2024 г., справка с вх. № ЦУ- 1852/27.08.2024 г. и справка с вх. № ЦУ-1884/30.08.2024 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

От представените по делото доказателства се установи редовно връчване на решението на жалбоподателя, в същото е отразено, че е връчено на 17.04.2024 г., поради което съдът приема жалбата срещу същото за процесуално допустима, като подадена на 23.04.2024 г. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, а именно Председател на ДАБ при МС, компетентен на основание чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Въпреки това обаче, настоящият съдебен състав констатира, че при издаване на оспорения административен акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е налице противоречие на решението с материалния закон - обстоятелства, които обуславят неговата отмяна.

Съгласно чл. 17, ал. 3 от ЗУБ предоставен статут на бежанец се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 1 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7 от същия закон. Същевременно обаче, видно от Решение № 4990/27.03.2024 г., при отнемане на бежанския статут на жалбоподателя, административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, която касае отнемането на предоставен хуманитарен статут. Доводът на юрисконсулт К., изразен по време на хода по същество на делото в открито съдебно заседание, че това е техническа грешка, не може да бъде кредитиран. Разпоредбата на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ гласи, че хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление. В тази връзка, съгласно представените по делото писмени доказателства, а именно

становище с рег. № УП 11640/18.03.2024 г. от старши експерт в отдел ПМЗ - Враждебна“, РПЦ- София, направено е предложение хуманитарният статут на Л. Х. М. да бъде отнет, като изрично в мотивите на становището е посочено, че извършеното от чужденеца тежко престъпление - основание за отнемането на статута, попада в хипотезата на чл. 17, ал. 4, във вр. с чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ. Както беше пояснено, тези разпоредби регламентират отнемането на хуманитарен статут, но не и на бежански, какъвто реално е предоставен на Л. Х. М. с Решение № 4990/27.03.2024 г. Това становище за отнемане на хуманитарен статут по отношение на жалбоподателя (при положение, че той е със статут на бежанец) е пренесено и в оспорения акт. Видно от третия абзац в него, председателят на ДАБ приема, че във връзка с чл. 17, параграф 1, буква „б“ от Квалификационната директива, гражданин на трета държава се изключва от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило тежко престъпление. Внимателният прочит на тази разпоредба от Директива 2011 / 95 води до единствения възможен извод, че тя се отнася до т. нар. хуманитарен статут, който се предоставя, ако лицето не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец. Съвкупният анализ на тази част от оспорения акт води до извод, че той е вътрешнопротиворечив. Всъщност не става ясно каква е действителната воля на органа. Дали той иска да отнеме статута на бежанец на Л. Х. М., или иска да му отнеме хуманитарен статут, какъвто той няма. Вътрешната противоречивост на административния акт води до извод, че той е немотивиран. Волеизявлението на органа е основано на юридически факти, които се отнасят да отнемането на хуманитарен статут. Това прави волеизявлението и необосновано и осъществено в нарушение на материалния закон, доколкото се изследват юридически факти, които нямат пряко отношение към отнемането на статута на бежанец. Пример в тази насока е фактът на осъждането на Л. Х. М.. Органът е извел като водещ мотив за своето решение осъждането на жалбоподателя, като го е обсъждал подробно точно преди да постанови своя диспозитив. От друга страна, водещо значение за отнемането на статута на бежанец е наличието на разумни основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на съответната държава членка (в този смисъл чл. 14, буква „а“ от Директива 2011 / 95), както и чл. 12, ал. 1, т. 6 от ЗУБ, който гласи, че не се предоставя статут на бежанец, ако има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност. Именно тази разпоредба от ЗУБ е посочена на първия ред от втората страница на оспореното решение.

Посоченото води и до извод, че в хода на административното производство е допуснато съществено нарушение на правилата. Нарушена е разпоредбата на чл. 35 от АПК, която въвежда правилото актът да се издаде след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В конкретното производство органът е изяснявал факти, които по – скоро са свързани с предпоставките за отнемане на хуманитарен статут, тоест част от събраните доказателства нямат пряка връзка и значение за случая. А всъщност усилията е трябвало да бъдат насочени към събиране на доказателства, свързани с предпоставките за отнемане на статут на бежанец. Това не е сторено и е довело до съществено нарушение на производствените правила за издаване на административни актове.

Посочените неясноти в оспорения административен акт, както вече беше посочено, водят до извода, че същият е постановен в противоречие с материалния закон. В

подкрепа на изложеното се явява и позоваването от страна на административния орган на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. Видно от мотивите на решението, според органа, „преценката дали кандидат за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително в правомощията на ДАНС и тяхното становище по чл. 58, ал. 9 от ЗУБ“. В действителност посочената разпоредба (Нова - ДВ, бр. 89 от 2020 г.) гласи „Непридружен малолетен или непълнолетен чужденец се уведомява незабавно за възможността да му бъде извършена експертиза за определяне на възрастта“. Вероятно административният орган е имал предвид ал. 10 на чл. 58 от ЗУБ (предишна ал. 9 - ДВ, бр. 89 от 2020 г.), но същият очевидно не е съобразил промяната в закона, която е в сила към момента на издаване на оспореното решение, което още веднъж поставя под съмнение законосъобразността на административния акт, предвид множеството неясноти и несъответствия в него.

На следващо място, както беше посочено, за да постанови решението си, органът се е позовал на писмено становище от 12.03.2024 г. на ДАНС. Отбелязано е, че съгласно цитираното писмо, ДАНС разполага с информация, според която молителят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Писмото на ДАНС е приложено по настоящото дело. При внимателния му прочит обаче цитираната информация не се открива. В писмото е посочено единствено, че агенцията не възразява по отношение на Л. Х. М. да бъдат предприети действия по отнемане на предоставената международна закрила. Оказва се, че административният орган по собствено усмотрение е допълнил съдържанието на становището на ДАНС. В случая, дори и действително да е имало становище с подобно съдържание, същото е следвало да бъде надлежно цитирано в оспореното решение.

В хода на съдебното производство от съда е изискана информация от ДАНС. Същата, с оглед съдържаща се в нея класифицирана информация, е обособена като отделен том, при спазване на изискванията на ЗЗКИ. Информацията е предоставена на страните, като изглежда всички участниците в процеса (жалбоподател, ответник и съда) се запознаха с нея за пръв път в този момент. В тази информация е отразено съдебното минало на жалбоподателя, както и отношенията му с българските национални органи, които прилагат разпоредбите на НПК. Това становище на ДАНС не покрива стандартите за мотивираност, които са подробно развити от Общностната юрисдикция в Решение от 22 септември 2022 г. по дело С – 159 / 21.

Това решение е относимо, доколкото касае сходна фактическа обстановка. Постановено е по повод на преюдициално запитване на Будапещенски градски съд, Унгария, пред който е било висящо оспорване на решение на Национална главна дирекция „Имиграционна полиция“ за отнемане на статут на бежанец и отказ от предоставяне на субсидиарна закрила. Сходството във фактическата обстановка се обосновава от това, че жалбоподателят пред унгарския съд също е бил осъждан на лишаване от свобода (за трафик на наркотични вещества). По – късно той получава статут на бежанец, който му е отнет въз основа на данни, че представлява заплаха за националната сигурност на Унгария. Данните са предоставени от два други административни органа, свързани с осигуряването на националната сигурност на Унгария.

В точка 72 от Решение от 22 септември 2022 г. по дело С – 159 / 21 е посочено, че прилагането на чл. 14, параграф 4, буква „а“ от Директива 2011 / 95 и чл. 17, параграф 1, буква „г“ от същата директива налага компетентният орган да прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали

съществуват сериозни основания да се счита, че положението на заинтересованото лице, което извън това отговаря на критериите за получаване или запазване на международната закрила, попада в някоя от хипотезите, визирани в споменатите разпоредби (в този смисъл решения от 31 януари 2017 г., С – 573 / 14, т. 72 и от 13 септември 2018, С – 369 / 17, т. 55)

В точка 75 от Решение по дело С – 159 / 21 е посочено, че единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011 / 95, след извършването на която да приеме решение.

В точка 79 от Решение по дело С – 159 / 21 е посочено, че административният орган не може надлежно просто да приведе в действие решение, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на националната правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила или да отнеме предоставена по – рано международна закрила. Напротив, решаващият орган трябва да разполага с цялата релевантна информация и с оглед на тази информация самостоятелно да прецени фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен (т. 80). Впрочем, от текста на чл. 14, параграф 4, буква „а” от Директива 2011 / 95 следва, че този орган *трябва да има свобода на преценка*, за да реши дали съображения, свързани с националната сигурност на съответната държава членка, трябва да доведат до отнемане на статута на бежанец, което изключва вероятността констатирането на заплахата за тази сигурност автоматично да предполага подобно отнемане (т. 81 от Решение по дело С – 159 / 21).

В конкретния случай липсва самостоятелна преценка от страна на компетентния орган. Органът изцяло се е позовал на „обвързващото” го становище на ДАНС. Това прави акта несъответен на общностните разпоредби, по начина, по който са тълкувани със задължителна сила от Съда на ЕС. Председателят на ДАБ не е изложил свои мотиви, не е осъществил преценка за отделния конкретен случай, не е посочил конкретните факти, които са му станали известни. Не е налице съответствие с тълкуването, че единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011 / 95, след извършването на която да приеме решение. Трябва да се посочи, че оспореният акт се издава от Председателя на ДАБ, а не от Председателя на ДАНС. В конкретния случай отнемането на статут на бежанец се осъществява от орган от структурата на ДАБ. В този смисъл не е съответна на закона практика, при която един административен орган, без да извърши самостоятелна преценка на фактите, се позовава на становище на друг административен орган. Защото в случая на съдебен контрол е подложен актът на първия орган, а на становището на втория.

В оспореното решение е налице позоваване и на становище на ДАНС от 23.01.2024 г. по отношение на основанията за приложение на принципа „забрана за връщане“ (non-refoulement), което обаче дори не е приложено по административната преписка. Видно е, че органът единствено се е задоволил да цитира въпросното становище като същото нито е обсъдено задълбочено от него, нито са изложени собствени мотиви в тази насока. В допълнение, и като се има предвид грешното позоваване на чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, касаещ хуманитарния статут, от решението на председателя на ДАБ при МС не става ясно реално на какво основание се отнема бежанският статут на жалбоподателя. Основанията за отнемане на статут на бежанец по чл. 12, ал. 1 от ЗУБ

са обособени в пет подточки и коренно се различават едно от друго по своето съдържание.

Налага се изводът, че ответникът се е осланял в мотивите си на становища на ДАНС, които сами по себе си не съдържат никаква конкретна информация по отношение молителя, още по-малко такава, която да предполага отнемането на бежанския му статут. В този смисъл, административният орган при наличие на немотивирано отрицателно становище от страна на ДАНС е длъжен да изложи самостоятелни мотиви, относно това дали търсещият закрила представлява заплаха за националната сигурност, като изиска от специализирания орган цялата релевантна за правилното решаване на спора информация.

Вече беше посочено, че относимо към настоящия случай е решение по дело № С-159/2021 на СЕС. В диспозитива на решението си СЕС посочва, че член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Квалификационната Директива, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. В т. 92 от Решението, съдът посочва, че компетентният орган на съответната държава членка обаче може да се позове на изключващото основание по член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 — а именно извършването на „тежко престъпление“ от кандидата за международна закрила — само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни причини да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова изключващо основание, като определянето на тежестта на съответното престъпление изисква цялостна преценка на всички обстоятелства в отделния случай (решение от 2 април 2020 г., Комисия/Полша, Унгария и Чешка република (Временен механизъм за преместване на кандидати за международна закрила), С-715/17, С-718/17 и С-719/17, EU:C:2020:257, т. 154).

В настоящият случай, решаващият орган, е отнел предоставения статут на бежанец, основавайки се единствено на изразеното от ДАНС становище. Действително, на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 10 от ЗУБ – ДАНС притежава изключителна компетентност по въпросите на националната сигурност, включително дали дадено лице, кандидатстващо за закрила или вече получило такава, представлява заплаха за нея, като становището му е обвързващо за решаващия орган по чл. 75 и чл. 78 от ЗУБ. Същевременно обаче, при издаване на решението си, органът не е извършил самостоятелна преценка на релевантните за случая факти, дали повод на ДАНС да мотивира отнемането на предоставената на сирийския гражданин международна закрила. Нещо повече, предвид цитираното решение на СЕС по дело С-159/21г., трябва да се приеме, че е необходимо самото становище на ДАНС да е мотивирано. В случая обаче, то не е коментирано в решението.

Поради това органът е постановил акта си в несъответствие с даденото от СЕС задължително тълкуване на разпоредбите на чл. 14, параграф 4, буква „а“ от

Директива 2011 / 95 / ЕО (държавите членки могат да отнемат *статут на бежанец*, предоставен от административен орган, когато са налице разумни основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за сигурността на държавата членка, в която се намира), както и в нарушение на чл. 17, ал. 3, вр. чл. 12, ал. 1, т. 6 ЗУБ (отнема *статут на бежанец*, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност).

Изцяло в този смисъл е и практиката на ВАС, изразена в Решение № 9349/09.10.2023 г. по адм. д. № 4863/2023 г., Решение № 5197/24.04.2024 г. по адм. д. № 2503/2024 г., Решение № 3466/21.03.2024 г. по адм. д. № 9979/2023 г. и др.

Ето защо, при наличието на сходство на установените по настоящото производство факти с тези по дело С-159/21 на СЕС, съдът констатира противоречието на атакувания акт с решението по преюдициалното запитване. В допълнение трябва да се отбележи, че не са отчетени всички обстоятелства от значение за случая, които следва да се вземат предвид при преценката на статута на чужденеца, съобразно задължението на органа по чл. 35 и чл. 36 от АПК, а именно не са взети предвид всички декларации и документи, свързани с личното положение на Л. Х. М.. Не е отчетено, че той работи, стопанисва автомобилен сервиз и има фирма за търговия с леки автомобили. Жалбоподателят е разведен със съпругата си българска гражданка и има малко дете – Ш.- Н. Л. Х., [дата на раждане] Тези обстоятелства, които са от значение за статута му на територията на страната не са обсъдени и преценени от административния орган при постановяване на решението.

Оспореното решение е вътрешнопротиворечиво и по отношение на произнасянето в частта за прилагане на забраната за връщане (non – refoulement). Волята на административния орган не е изразена по ясен начин. Използван е декларативен израз, че от събраните доказателства не се установява животът или свободата на Л. М. да са застрашени по някой от признаците, посочени в разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, респ. в чл. 33, ал. 2 от Женевската конвенция. Този извод не е подкрепен с аргументи. В края на посочения абзац е посочено, че доколкото той е чужденец, който представлява заплаха за националната сигурност, той не може да се ползва от правото на забрана за връщане. Тоест не става ясно какво приема органът – дали, че за Л. М. няма опасност за живота или свободата му, или, че има такава опасност, но доколкото той представлява заплаха за националната сигурност - не може да се ползва от забраната за връщане.

Изложеното мотивира съда да приеме, че оспореното решение на Председателя на ДАБ – МС, трябва да се отмени, а делото да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне. При новото разглеждане, органът е длъжен да прецени цялата налична информация, като я прецени и съгласно даденото от СЕС задължително тълкуване да изложи мотиви и да определи дали съществуват сериозни причини да се счита, че Л. Х. М. представлява заплаха за сигурността на Република България. В зависимост от изводите, до които стигне органът, трябва да се обсъдят по – задълбочено и предпоставките на чл. 4, ал. 4 и ал. 3 от ЗУБ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 45 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Х. М., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Сирия, чрез адв. Е. С.,

[населено място], [улица], Решение № 4990/27.03.2024 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което, на основание чл. 78, ал. 5, във вр. с чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, е бил отнет предоставеният му с Решение № 1320/04.03.2015 г. статут на бежанец.

ВРЪЩА делото като преписка на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет за повторно произнасяне при съобразяване на дадените по-горе указания.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.